

Egy benszülött észrevételei. A vallás elorrozott tartalmait, kézen fogva visszavezetem a tiszta csodálkozásba, /csudálkozás/, kezét fogom mert lám; észrevette a szemlélő a csupa szépséget, s eltűnődni volt képes, e gyönyörű minden honnan van, és neki miért is jó. S ezzel létrehozta azt, mely teljesség, elégedettsége ekkor betakarta őt és máris vágyta, hogy mindez a végtelenség legyen. Nem dacolt a múlandósággal, holott ismerte, és nem dacolt a végtelenséggel, mely körülfogta, mert /már/ érezte, hogy jó!

A barbár észlelései. Ha az abszolútumot szemléljük, kétféle módon tehetjük azt, egyrészt az abszolútum közvetíti az Abszolútumot, másrészt, ha az Abszolútumból tekintünk az Abszolútumra. Ez utóbbi azonnal felveti az azonosság problémáját, melyet a gondoló a tárgya vonatkozásában használt, felveti hogy a gondolkodónak tárgya-e önmaga, ugyanakkor önmaga vagyis Abszolútuma miért tekint az Abszolútra. Ez utóbbi kérdés megválaszolható, az egy misztérium lényegével, vagyis a „minden egy” azonosságával. Mely az Abszolútumot önmagaságában tételezi, melyet az Abszolútum észrevesz. E vonatkozásban ugyanis mindegy, hogy a figyelő Abszolútum /átmenetileg/ az ember, vagy az emberbe „kihelyezett” eszencia, mely ott az Abszolútumot képviseli. E tekintetben tehát nincs, és nem lehet antagonizmus, /természet és idea/, vagy /valóság és hit/ csupán az Abszolútum, - melynek önmozgása/akár az emberben vagy más diszciplínában/ valójában önmaga. Az Abszolútum e természete így nem a megnyilvánuló isteni természet, -melyet tulajdonságai mentén a vallások összegyűjtöttek, - hanem a mindezeket túli létező lényeg, melynek Abszolút megjelenése, természetben, -Földön és kozmoszban, a világegyetem erővonaláiban-hatásaiban és nem hatásokként észlelhető.

Egy benszülött kérdései **a barbárhoz**. Mi az, amit mi itt törzsinek hívunk? Ott azoknak /az embereknek/ az életét. Mi az, amit itt tudománynak hívunk? Az ottani távolit, furcsa kutatását a semminek! Miért van az, hogy „ez az ember” /az európai/ csak azt akarja látni és tudni, ami önmaga? Miért jó az /emberiségnek/ ha önmagát látja? Mi az emberibb ember? Mi az emberfeletti ember?

A barbár válasza. Ha létrehozom az Abszolútumot, nemcsak azt cselekszem, hogy ezzel megszüntetem az eddigi isten-uralmat, a vallásbirtoklásokat, minden hatalmat mely e birtoklásokhoz rendelten létezhet, és van. De magam túllépve ezen, mutatom; megoldottnak tekintem azt a képletet, melyet az ember, és az emberiség e fogalomban, mint önmegvalósítása teljességének tételezett. Ezzel le is zárom, mind ez ideig a végtelenségre vonatkoztatott spekulációkat, vagyis a zárt végtelent ismét kinyitom. E kapunyitás szabadon hagyja annak a kérdését, hogy a kapu ismét becsukható-, vagy egyszeri alkalommal nyílik, akár ezer évente nyílik. E gondolkodás áttöri a kalpák, szakaszok bilincseit, megszünteti a célt, melyben a mozgás szükségszerűen megállt, s a célnélküli célban megszűnik a szabadság fogalma, mely a konszenzusokban vezérelvekké, ugyanakkor óriások rögeszméivé hízott.

A benszülött kérdése. Egyszerű nyelven fogalmazva az igazság az, amikor az úgyvánt helyettesítéd az úgyvannal. A kettő között gyakran csupán a kiválasztott és az átlagember, az ostoba és a tanult, a követő és a hatalmas, bölcsebben fogalmazva a tétova még habozó és az önmagát már felismert ipszeitás áll. Ez utóbbi, bár alig különbözik az előbbitől, mert mindkettőt embernek látom, olyannak birtokosa melynek birtoklása őt erre alkalmasnak állítja. Az isteni erők, a kiválasztottság ereje, a prófétálás ereje, akár a beavatások ereje birtokosa ő.

A barbár válasza. Valóban, az ipszeitást tudatával tudja, s nemcsak érzi, ezért különbséget kell tenni a metafizikai szolipszizmus ipszeitása, egy vezeklő önazonossága és egy művész autentikus megnyilvánulása között. Mindegyiknek fontos, hogy a keletkezettet jelekkel ellássa, s azokat megőrizze, majd helyzetbe hozza. Mi másként is képzelted, hogy ez azonos

önmagával? Az önmagaság ugyanis beleütközik a társadalmi közegbe, modern formában kifejezve, - hány önmagaságra van szükség! Ezért csak bizonyos önmagaságokat engedhet meg, s ezeket összegyűjti, válogatja és módosítja is. Intézmények foglalkoznak az újmódi önmagaságok megítélésével, vannak önmagaságkutatók, és önmagaság minősítők, akik eldöntik az önmagaság önmagaságát. De van még néhány visszamaradt önmagaság is, a régebbi időkben, ezeket művészeknek csúfoljuk. Ezek ostobák még, azt vallják, hogy azonosak a létrehozott produktumaikkal, melyeket összegyűjtöttünk, s mint előző korok önmagaságára mostani magaslatainkról letekintve; íme mosolygunk.

Egy bennszülött kérdése. Ha az isteneknek alkonyodik más istenek a fénybe beléphetnek. Mert a fény azért ottmarad, s e rivaldában így a politika is, általában a meg nem elégedettekhez szól. Pedig a megelégedettek miatt posványosodik, a miért hova még, minek is elfekvője. A megelégedettség, lám a konszenzus önszeretete, a polgár hájasodásának módja, az elnyomottakkal szembeni apátia növelése, gyakran nevelése; a bombázni megalázni, gyilkolni formula. Nincs borzasztóbb tananyag, mint a tunyaságban való megelégedettség.

A barbár válasza. Pedig az önmagaság, az Abszolútum olyan léthelyzetet teremt, ahol a mennyei béke paradicsomi gazdagságában honol. Csupán, főként a bennszülöttek, akik még nem értik, ám az értelmükre gyakorolt hatás az ipszeitás megjelenésével már az Abszolútum utasítása is, mely nem kormányok vagy pápák, nem vallások vagy tudományok, de a teljesség univerzális akarata. Ez pedig azt jelenti, hogy az általad még saját akaratnak képzelt emberi nézetek az univerzumból, Androméda ködről érkező kódok, s maga az ipszeitás nem egyéb, mint ennek értéke. Amint régebben néhány prófétának mutatkozott meg az Abszolútum, ma az ipszeitás önazonossága azok, akik az Andromédán laknak. Régebben csak néhányan voltak önmagaságukban, mint a római pápa, aki Krisztus földi helytartója, Pu Ji az utolsó kínai császár, magának a Napnak földi megjelenése. De léteztek gyarló ipszeitások is, amint hadvezérek, Mars, Alexandrosz, Hitler és Sztálin, s az amerikai elnökök.

Egy bennszülött kérdése. Ez utóbbiak önmagaságának kérdése különböző megítélésű abban a vonatkozásban, hogy az ipszeitással most nem rendelkező melyik oldalon áll. S ezért is gyarló, mert aki valóságos és igaz ipszeitást gondol, vagyis aki sem nem történész, nem politikus, jogász vagy közgazdász, és egyikhez sem tartozó népnek sem tagja, sem nem kedveli azokat, de nem áldozata és nem javadalmazottja egyiknek sem, nos ez miként vélekedik?

A barbár válasza. Az ateizmus számos formája vallásellenesség, de nem istenellenesség. Az isteneszme működteti a materialista formát is, mely nem ateizmus. Nem képzelhető el olyan isten, mely a nem vallásosakat elveszejtene, vagy bármiféle hátrányos helyzetet teremtett volna számukra. Sőt, hogy a saját maga által teremtett világot, az anyagot ne szeresse. A vallás igényli a hitet. Hiszen, ha a hit tudat volna, akkor a hívők teológusok lennének, s ettől minden vallás borzad. Nincs rosszabb a teológusnál, aki saját bölcséletével nyalogatja a hit szilárd alapjait. Az elvtársak között is sok volt a felesleges gondolkodó, valóban egy akarat létezett, a Sztáliné, vagy a másik térfélen a Hitleré.

A klerikus és laikusok közötti áthághatatlan szakadék természetességéről beszél a pápa, amikor kijelenti; "Abból azonban, hogy a hívek részt vesznek az eucharisztikus áldozatban, még nem következik, hogy papi hatalommal bírnak". Tévtannak minősíti azt a véleményt, hogy a papi hatalom minden keresztényt megillet, vagy eredetileg megilletett volna. Tévedés azt hinni, hogy csak később keletkezett a papi hierarchia, és nem Krisztus alapította. /XII Pius. Mediator dei et hominum. / Ezen okfejtést szimbólumnak érve, az a „valami” ősi tapasztalásának rögzülése; részben tudati állapotokként visszamaradva, ismételt megtapasztalások erősítenek fel, mint a vonatkozó részhez tartozókat. Részben azonban praktikus formák, melyek

alkalmazásai általánosságban mutatnak valamire, mely még nem a „valami” e fent említett esetben sem. Nem véletlen, hogy a szabadegyházak a pápa e véleményét csupán véleménynek értékelik, s nem többnek. Ezért itt sem vallásellenesség, sem papság ellenesség, sem pápa ellenesség nincs, és nem is lehet. Csupán a másság ipseitásáról van szó. E másság ilyenkor is lehet hatalmi akcicens.

Most a bennszülött válaszol. Ha nem akarjuk istent, létrehozunk magunknak egy olyan fogalmat, melyben abszolút gondolatainkat realizáljuk, s ezt Abszolútumnak nevezzük. Ezt azonban azért tesszük, mert az eredeti idolt a papok széttörték, darabjaiból újabb isteneket fabrikáltak. Ám magunk az Abszolútum abszolút formálásával nem olyanok vagyunk-e, mint a szobrász, mely az előre elkészített drót vázra rakja fel az alakot? Mert az Abszolútum is az által az, hogy minden abszolútot beleépítettünk. Keresd tehát az összetört cserépmaradványokat.

Az úrlény és a barbár vitája.

Úrlény. Mondom; ti a fizikára alapozzátok nézeteiteket, s azt tételezitek Abszolútumnak, holott a fizika sosem értette azt, ezért is vált el a metafizikától, amelyik legalább sejtette. Azt gondoljátok, hogy ismeretelméletek- melyet kiegészítetek a fizikával, behatolhat a metafizikába. Ámde eszetek, melyet e célra használtok fiziológiásan rendezett, ezért is szeretitek a fizikát. Próbálj tehát művésznék lenni, s ne gondolkodj. Gondolatod semmi más, mint kalandozás a labirintusban. Mindig oda jutsz, ahonnan elindultál. Eleje és vége s talán még az eltévedés alternatívái, mindösszesen e három, nincs is egyéb tehát, mint ezek között oda és vissza. Sosem fogsz máshová érkezni. Időd is kevés a barangolásra. Ezért ne játssz az idővel. Ne tételezz kozmikus időt. Nem tudod mi az.

A barbár. Adj új fogalmat, hogy értelmem kiteljesedhessen általa.

Úrlény. Adnék, de magam nem tudok, mert nincs fogalom. S feleslegesen kísérletezel, bármivel jelölsz is.

A végtelen több mint eszed befoglaló képessége. A végtelen túl van az Abszolútumon, mely véges is lehet. A végtelen azonban nem tér és nem idő. Ezért is nem érted. A végtelen nem kör, nem irány, sem nem cél. Tehát nem anyag és nem szellem, azaz sem nem anyag és sem nem szellem.

A barbár. Az abszolútum a világdiktatúrákhoz vezet. A közösben formált, általános egy isten más léte a diktatúra, vagyis az Abszolútum akarása.

Úrlény. E módon azonban csak saját istenek keletkezhetnek, ezeket terjesztitek ti mindenkinek, mert birtokolni akarjátok istent. Ha ezt nem tennétek, egyáltalán nem keletkeznének istenek.

Barbár. Ha jól értem, mert az istenek bennünk laknak. Ám amikor saját istenélményünket kivetítjük, mint a próféták tették, egyszerre meg is szüntetjük, abban a pillanatban, amint kivetjük. Vagyis a magunkban lévő isten, csupán birtokként birtokolt, nem kivehető onnan?

Az úrlény egy bennszülött, és a barbár most kedélyesen cseveg.

A bennszülött. Az eszmét, melyet belőlünk kiszívtak, most sűrítményként visszaadagolják. Nincs, nem lehet alap, cím cégér diploma mely jobban hitelesebben közölne, mint magunk. Vajon nem a tömeg termelte ki az istent, vagy királyt esetleg istenkirályt, pápát akármelyik szellemi vezetőt. Hiszen a meglévő valóság teszi fel a kérdést, mely fordítva is megfogalmazható, a fent említett formák tényleg a tömeg befolyásolói? De vajon hatásuként hogyan jelenik meg az, amit összegyűjtöttek? S az erő mely kétségkívül kimutatható vajon szellem-e? Hiszen a kétkedőket, az elutasítókat az el nem fogadókat nem a szellem de a kard hatalma tartotta ott, vagy mint a keresztényeknél a kisdéd bevételezése vitte a szakralitás közelébe. S ez esetben már a turbulenciát gondolhatjuk, hogy valami „középre” sodorja, az

áramlásban, s ezt központnak értve, majd a jó elvei szerint kezd a körüle való építkezés alakulni.

A barbár. Alkalmazzuk az Abszolútum értéséhez kidolgozott módszerünket, s annak tapasztalatával figyeljük miért akadtunk el. Majd ezt a helyzetet megoldva, s az ottani okot kiemelve folytassuk törekvésünket, de már azt is a módszerhez tartozónak gondolva, mely az előbb megakasztott. További gondolkodásunkban alkalmazzuk ezt, a módszerhez hozzátéve előző elakadásunkban megoldott okozatot, most már azt oknak gondolva, -így gyakoroljunk.

Úrlény. E módszer rád hasonlít, amennyiben maga a módszer is te vagy. Mert az értés nem az a lassan kialakult, amikor a kapcsolatok között ködből, káoszból feldereng az összefüggés, hanem a kapcsolatok egyszerre a pillanatban jelennek meg, cikázó villámként s nem kívánnak semmilyen értési folyamatot. Te úgy véled, hogy az értelem mérlegelő valami, mely ide-oda billeg, s lassan az elvek valamelyik oldalon összegyűlve lenyomják a másikat, s indokokat képeznek. Ezt a döntést képzeled az összefüggések közötti rendrakásnak, felejtsd el, mert sziszifuszi munka. Te ezt tekinted az ember önfelismerésének, ezt a mindent mindennel való összehasonlításkor megszerzett tapasztalatot, melyet aztán, mint személyes tudásodat elfogadtatsz. Nézd veled szemben az őslakót, ő minden pillanatban jelenléttel van itt jelen, mert hagyja magán átáramolni azt, mely benned is ott van, de te mégis külön utat építesz magadnak. A te kultúrád az ellenkezés maga. Tudásod ellene van a létezés természetének. Te vágyod, hogy minél több eszed legyen, s ehhez minél több agyad.

A barbár. Az ember fejlődése észben fejlettsége következménye. Azok, melyeket te említesz, ugyan jelen vannak, s ismerősek is, mint katarzisz, de ezeket a gyors összetételéseit a szétszórt, kusza és összegabalyodott gondolat-fonalaknak az abszolútumhoz vezetés oldja meg. Ha az egységképet elfogadtatjuk, ez már azt szimulálja, mely megnevezve is azt; bevezet az egyetlenhez, mely az isten másneve, aki az Abszolútum megnyilatkozása.

Az úrlény. Helytelen utakon jársz, amikor azt hiszed az a zsíros anyag, amit agyvelőnek gondolsz más és egyéb, mint a testedet alkotó víz, vagy csontjaid, melyeket keménységükben értesz, izmaid melyeket erejükben ismersz. Szíved, melynek ritmusa azt hiszed, felkelti benned az azonosulást a kozmosz ritmusával, honnan tudod, - van ilyen? Én nem hallottam felőle. S miért képzeled, hogy velőállományod jobban megközelíti, mint csontjaid, vagy bélcsatornád anyaga az Abszolútumot? Azt hiszed a benned lévő anyagok, osztályozva vannak elrendelésük szerint? E vélekedésed erős hitedre épül. E tapasztalatod a priori véleményed, melyre mindent felépítesz. Ember vagy és emberként építed fel azt, amit nem ismersz. S amennyiben mégsem olyan amint számítasz, -vagy mindent elkövetsz, hogy legyen,- duzzogni kezdesz. A te tudományod olyan, mint amikor a kisgyereket korán levették a biliről. Pedig olyan jól ült rajt.

A bennszülött. Őslakó koromban én is rakosgattam egymásra köveket, s tetszett és magasságnak gondoltam azt. Néha eldobtam valamit s olyankor távolságnak véltem, ha utána kellett mennem. S felismertem lusta vagyok, a távolságot nem szeretem. De a magasság kíváncsiságomat élteti, s inkább magasra, mint távolra mennék. Felismertem magamban a magasságot, s elneveztem istennek. Ezért most is szeretem, ha magasban van és nem távol. A távol egyébként is viszonylagos, és bárhol lehet, sőt mint a bumeráng visszajön, így a távol mindig itt is van. De a magasság nem ilyen, az a vágyam.

Úrlény. Látod én a magasban lakom, és nem vagyok távol, mert benned is vagyok. Te helyesen gondolkodsz, mert a távolság az, ami nem létező; mert a pillanatban megszűnik, a mostban. De a magasság értelmén túli, nem számotokra való.

Barbár és a bennszülött. Világítsd meg nekünk, mi a magasság? Az valami hely, ahol lehetünk? Kitüntetés, ahova eljuthatunk, vagy csak olyan, mint egy fa teteje, ahonnan messzebbre tekintünk?

Úrlény. Inkább ti mondjátok meg nekem, mit jelent a magas méltóság? S a választ meg sem várva eltűnt. Magukra maradtak a bennszülött és a barbár és még sokáig töprengtek mit is válaszoltak volna.